

ARIPI PENTRU ZBOR

M. cor. Nicolae DABIJA

În Biblie se vorbește despre faptul că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul și asemănarea Sa.

Dar Cel de Sus este descris în cărțile sfinte ca având aripi (în Psalmul 16.8: „Păzește-mă, Doamne, ca pe lumina ochilor; cu acoperământul aripilor Tale acopere-mă”; în Psalmul 35.7: „Că ai înmulțit mila Ta, Dumnezeule, iar fiii oamenilor în umbra aripilor Tale vor nădăjdui” ș.a.).

Au avut primii oameni aripi? Iar dacă le-au avut, în care moment al evoluției sale – sau mai exact al involuției – omul le-a pierdut?

Oare metafora construcției Turnului Babel, când oamenii au vrut să ajungă în Cerul lui Dumnezeu ca să-l ia ei în stăpânire, nu este o altă metaforă a asaltului Bolților de către oamenii cu aripi, cu intenția oarbă de a se apropia de locul unde trona Cel de Sus și a-l cuceri?

Sunt întrebări pe care ni le punem ori de câte ori se trezește în om invidia pentru păsări. De-a lungul istoriei ispita pentru zbor a fost neadormită în neamul omenesc.

Răsfoind cartea *Repere pe axa timpului*, scrisă de savantul Ion Geru cu prilejul aniversării a 75-a de la naștere, descoperi dragostea ancestrală a omului pentru zbor, dar și o alta – cu ajutorul aripilor, cu ajutorul unor aparate de zbor, cu ajutorul cifrelor – a consângerului nostru.

Cartea vorbește de copilărie, cea care zboară fără aripi, de anii de școală (e memorabilă scena când niște elevi i-au desenat portretului lui I. Stalin din fața clasei alte mustați, „mai colorate”, pentru care le era garantat un zbor de lungă durată până în fundul Siberiei), de studiile universitare, de lucrul științific și – cu multă dragoste – de pasiunea sa pentru zbor: cel cu planorul în mod deosebit.

„De acolo, de sus, mărturisește savantul, cerul se vede altfel și oamenii se văd altfel, și multe dintre descifrările științifice mi s-au relevat la înălțimi...”

Timp de peste cincizeci de ani Ion Geru a visat să-i crească aripi, înfrățindu-se cu cerul. Dar și cu

Ion Geru. *Repere pe axa timpului*. Chișinău: S.n., 2013. – 274 p.

pământul. Acolo unde a făcut cele mai importante descoperiri științifice. Am putea vorbi la el despre niște aripi crescute invers, în interior, care-l fac să se înalțe, să se depășească, să cucerească depărtări.

Volumul *Repere pe axa timpului* se deschide cu câteva întrebări-cheie pe care și le pune orice savant ajuns la o vârstă a bilanțului: „Ce aş schimba din viața mea?”, „Care a fost rostul vieții mele și ce am realizat pe parcursul ei?”, „Ce mi-a reușit, ce nu mi-a reușit, ce-aș mai putea face?”

În continuare, pe parcursul a câtorva sute de pagini Ion Geru încearcă să răspundă la aceste și alte întrebări, ca cititorul să se convingă în concluzie: cartea este un manual de viață, care te învață cum să reușești, cum să nu treci pe lângă destin, cum să reciclezi timpul irosit, cum să te regăsești în ceea ce faci, cum să iubești oamenii.

Savantul savurează fructul amintirii de la înălțimea înțelepciunii de azi, având bucuria de a păstra copilul din sufletul său.

Cartea se încheie cu o meditație a unui filozof francez, una ce-l caracterizează pe deplin pe Ion Geru: „Chiar dacă aş ști că mi-au mai rămas de trăit câteva ore, oricum aş crede că nu e deloc târziu să-mi încep viața din nou.”

Viață care, dacă i s-ar dăru, savantul nostru, sunt convins, și-ar trăi-o la fel. O viață plină de demnitate, ce merită să servească drept exemplu și pentru tinerii savanți care și l-au luat model pe fiul țăranului de la Cotiujeii Mari – Ion Geru.